

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 47/2026
22.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милана Вучковића, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Вучковића, адвоката Момчила Ковачевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 2/25 од 03.06.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 406/25 од 09.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 22.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Вучковића, адвоката Момчила Ковачевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 2/25 од 03.06.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 406/25 од 09.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К 2/25 од 03.06.2025. године окривљени Милан Вучковић оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 21.09.2024. године па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне.

На основу одредбе члана 86. и 297. став 5. Кривичног законика према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ и „Ц“ категорије у трајању од 5 (пет) година, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове судског паушала у износу од 10.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, као и

остале трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем, а оштећени АА, ББ, ВВ и ГГ су ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 406/25 од 09.09.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Вишег суда у Краљеву К 2/25 од 03.06.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Милана Вучковића, адвокат Момчило Ковачевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати нижестепеном суду на поновни поступак и одлуку или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или осуди на блажу казну.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Вучковића, недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног Милана Вучковића, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, формално наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, међутим из садржине образложења произилази да бранилац у захтеву не указује на незаконитост доказа у процесном смислу, већ у суштини оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања. Наиме, наводи захтева своде се на оспоравање законитости налаза и мишљења вештака судске медицине и

патологије, као и на оспоравање закључка суда о узроку саобраћајне незгоде уз изношење тврдње да суд није разматрао алтернативни узрок у виду здравственог стања окривљеног. С тим у вези бранилац тврди да суд није спровео медицински поступак који би омогућио поуздано утврђивање здравственог окривљеног, те да је неоправдано дао предност вештачењу у односу на исказе окривљеног и сведока о његовом здравственом стању. Поред овога, бранилац у захтеву оспорава и методологију вештачења, сматрајући да се ради о незаконитој и неадекватној основи за утврђивање одлучних чињеница, доводећи при томе у питање и постојање субјективног елемента кривичног дела. Такође, иако бранилац не оспорава да је окривљени имао одређену концентрацију алкохола у организму, изнетим наводима захтева оспорава закључак суда о узрочно последичној вези између таквог стања и настанка предметне незгоде, тврдећи да је одлучни узрок губитка управљивости возилом био здравствени проблем окривљеног.

Изложеним наводима захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног суда, бранилац окривљеног оспорава чињенична утврђења и закључке суда у правноснажним пресудама, што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

У конкретном случају бранилац окривљеног Милана Вучковића, у захтеву за заштиту законитости, само формално се позива и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено, али без ближег образложења у чему се та повреда огледа, већ се његови наводи свде на тврдњу да је окривљеном изречена престога, односно максимална казна затвора, заснована на неправилно утврђеном субјективном елементу кривичног дела.

Из ових навода, по оцени Врховног суда, произилази да бранилац поднетим захтевом, у овом делу, указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, имајући у виду да његови наводи представљају оспоравање оцене околности приликом одмеравања казне.

Како су, у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажне пресуде другостепеног суда, само формално означене повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца (члан 438. став 2. тачка 1) и члан 439. тачка 3) ЗКП), док се суштински указује на повреде одредби чланова 440. и 441. став 1. ЗКП, а што не представља законом дозвољене разлоге због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Милана Вучковића, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић